κολακεύει ὁ εὐνοῦχος ;... Ἄρα θέλει τὸ κακό μου. Λοιπόν, ἂς τὸ σκάσω μὴ μὲ ποτίσουν δηλητηριασμένο καφέ»! Κ' ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὴν Εὐρώπη...

»Κ' ἐγὼ ἡ ἴδια — συνεχίζει ἡ Κιρκασία πριγκήπισσα — ὅταν ἔβλεπα ὅτι γινόμουν τὸ ἀντικείμενο πολλῶν περιποιήσεων, ἔκρινα φρόνιμο νὰ καμώνωμαι τὴν ἄρρωστη, κ' ἔτσι κατέφευγα στὸ αὐτοκρατορικὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ τοὐλάχιστον θὰ πέθαινα στὰ χέρια τῶν γιατρῶν!... Ὁ πρίγκηψ Μετζὴτ Πασᾶς, ὅταν ἦταν ἀναγκασμένος νὰρθῆ στὸ Γιλδίζ, ἔφερνε πάντοτε μαζύ του ἕνα μπουκαλάκι μὲ ἀντίδοτο κατὰ τοῦ δηλητηρίου. Μοῦ τὸ διηγήθηκε αὐτὸ ἡ δεύτερη γυναῖκα τοῦ Χαμίτ, ἡ Μεβτζιέ, ἡ ἀποία ἐπρόσθεσε μὲ περιφρόνησι γιὰ τὸν πρίγκηπα :

»— Ὁ Μετζὴτ Πασᾶς δὲν εἶνε ἀληθινὸς Μουσουλμᾶνος, ἀφοῦ νομίζει ὅτι μπορεῖ ν' ἀποφύγη τὸ κισμὲτ (τὸ μοιραῖο)!...

»Ἡ Ὀθωμανίς, ἀπὸ τὴν θρησκοληψία καὶ τὴν τεμπελιὰ τοῦ πνεύματός της, πιστεύει τυφλὰ στὸ πεπρωμένο... Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Μεβτζιέ, ἡ τόσο μοιρολάτρισσα, ἔκλαψε μιὰ μέρα ἀπελπισμένη, ὅταν ὁ Χαμίτ ἐκράτησε κοντά του, περισσότερο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, μιὰ ὡραία Ἑβραιοποῦλα, ποὺ τοῦ τὴν εἶχε στείλει πεσκέσι ὁ Βέης τῆς Τύνιδος... Ἐγὼ τότε τῆς ὑπενθύμισα τὸ μοιραῖο, ἀλλ' ἡ Μεβτζιέ, πεσμένη στὸ διβάνι, ἀπαρηγόρητη, ἔλεγε :

»— Ἄχ! ὅταν ἡ καρδιά μας ὑποφέρη, ὅταν εἶνε πιασμένη ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Ἀγωνίας, καμμιὰ σκέψις δὲν μπορεῖ νὰ τὴν παρηγορήση... Ἐγὼ φταίω, ποὺ δὲν ἐστάθηκα ἄξια νὰ κρατήσω ἄσβυστη τὴν ἀγάπη τοῦ Χαμίτ!...

»Ὁ Χαμὶτ εἶχε τρεῖς νόμιμες γυναίκες. Στὸ αὐτοκρατορικὸ ὅμως χαρέμι ὑπῆρχαν ἑξῆντα Κιρκάσιες ὀδαλίσκες γιὰ τὶς διασκεδάσεις του. Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως, ὁ Τζελὰλ Ἀγᾶς, κάθε χρόνο, τὴν ἄνοιξι, πήγαινε στὸν Καύκασο γιὰ νὰ βρῆ νέα κορίτσια γιὰ τὸν Κύριό του, ἡλικίας 10 ἕως 11 ἐτῶν. Τὰ κορίτσια αὐτὰ τὰ ἐμπιστεύοντο στὶς φροντίδες καὶ τὴν ἐπαγρύπνησι τῆς «Γενιτζῆς Διευθυντρίας τοῦ Χαρεμίου» Ἀλλιέ - Νουριέ - Κάλφα. Αὐτὴ καλοῦσε εἰδικοὺς καθηγητάς, γιὰ νὰ διδάσκουν στὶς παιδοῦλες λίγα... Γαλλικά! Ἡ μικρὲς αὐτὲς Κιρκάσιες, ἀφ' ὅτου μπαίνανε στὸ αὐτοκρατορικὸ χαρέμι, δὲν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν οὔτε γιὰ τοὺς γονεῖς τους, οὔτε γιὰ τὴν πατρίδα τους. Στὸ παρελθόν τους ἔπρεπε νὰ πέση πυκνὸς ὁ πέπλος τῆς Λήθης. Πολλὲς φορὲς εἶδα δάκρυα στὰ μάτια τῶν μικρῶν αὐτῶν ἐξορίστων...»

Στὸ ἀκόλουθο φύλλο θὰ δοῦμε τὴν τραγωδία μᾶς Ἑλληνοπούλας μέσα στὸ χαρέμι τοῦ Χαμίτ, καὶ ἄλλες περίεργες διηγήσεις τῆς Κιρκασίας πριγκηπίσσης Σάρτινσκας.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΝΥΠΑΡΚΤΕΣ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΟΝΤΙΕ

Ὅσο ὁ γνωστὸς Γάλλος εὐθυμογράφος Κάρολος Νοντιὲ ἦταν σπάταλος καὶ ἀκατάστατος, τόσο ἡ γυναῖκα του ἦταν οἰκονόμα καὶ τσιγκούνα. Γι' αὐτὸ μεταξὺ τοῦ ἀνδρογύνου ἐγίνοντο πολὺ συχνὰ διάφορες σκηνές.

Ὁ Νοντιέ, θέλοντας κάποτε νὰ ξεφορτωθῆ τὴ γυναίκα του, ἡ ὁποία τοῦ ἐγκρίνιαζε γιὰ κάποια νέα του σπατάλη, τῆς εἶπε :

— Δὲν μὲ ξέρεις καλά... Μὲ θεωρεῖς σπάταλο... Κι' ὅμως.... κατὰ βάθος εἶμαι πολὺ οἰκονόμος...

Καί, βλέποντας ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἐκύτταζε μὲ δυσπιστία, ἐπρόσθεσε :

— Ἔ, λοιπόν, νά : Χτὲς ἀκόμα πῆγα καὶ κατέθεσα χρήματα στὴν Τράπεζα τοῦ φίλου μας Λαφίτ.

— Πῶς! Ἔχεις καταθέσεις στὴν Τράπεζα! ἀνέκραξε κατάπληκτη ἡ κυρία Νοντιέ.

—Βεβαιότατα! ἀπάντησε ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ ψέμμα του ὁ συγγραφεύς. Ἤθελα νὰ στὸ κρατήσω κρυφό, ἀλλὰ μὲ ἀνάγκασες νὰ στὸ μαρτυρήσω... Νομίζεις ὅτι ἐπατάλησα τὰ χρήματά μου, ἐνῶ τὰ ἔχω ἁπλούστατα καταθέσει στοῦ Λαφὶτ γιὰ νὰ τἄχουμε στὰ γηρατειά μας...

Τὸ ψέμμα τοῦ Νοντιὲ ἔπιασε γιὰ καλά. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ γυναῖκα του ἔπαψε νὰ τὸν γκρινιάζη. Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως τὸ ἀνδρόγυνο ἔτυχε νἄχη οἰκονομικὲς στενοχώριες καὶ ἡ κυρία Νοντιὲ σκέφτηκε, ὅπως ἦταν πολὺ φυσικό, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε καταθέσεις στὴν Τράπεζα, μποροῦσε θαυμάσια ν' ἀποσύρη ἕνα μικρὸ ποσόν γιὰ νὰ ἐξοικονομήση τὴν περίστασι.

Χωρὶς νὰ χάση λοιπὸν καιρό, πῆγε στὴν Τράπεζα τοῦ Λαφὶτ καὶ ζήτησε τὸν ἴδιο τὸ διευθυντή, στὸν ὁποῖον ἐξέθεσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς της.

— Θὰ ἤθελα, τοῦ εἶπε, νὰ ἀποσύρω χίλια φράγκα ἀπὸ τὶς καταθέσεις τοῦ συζύγου μου.

Ὁ Λαφὶτ ἐγνώριζε ἐκ φήμης τὸν πνευματώδη συγγραφέα, ἀπὸ τὸ ὕφος δὲ τῆς γυναικός του ἐννόησε ὅτι θὰ τῆς εἶχε παίξει καμμιὰ φάρσα. Χωρὶς νὰ τῆς πῆ λοιπὸν τίποτα, σὰν σωστὸς τζέντελμαν ποὺ ἦταν, ἐκάλεσε ἕναν ὑπάλληλό του καὶ τὸν διέταξε νὰ μετρήση στὴν κυρία Νοντιὲ τὸ ποσὸν ποὺ ζητοῦσε...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑΝ ΤΟΥ 1913

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ πρίγκηψ Γεώργιος. Δυὸ ὧρες κάτω ἀπ' τὸ λιοπῦρι!... Γιὰ νὰ μάθη νὰ εἶνε περισσότερο στρατιώτης. Στοὺς γκρεμοὺς τῆς Τζουμαγιᾶς. Πῶς πέρασε τὸ πυροβολικό. Ἡ καταστροφὴ τῶν μεταγωγικῶν. Τὸ μαγαζάκι τοῦ φρουρίου τῆς Καβάλλας καὶ ὁ ὑψηλὸς πελάτης του. Πλήρωσε ὁ Φερδινάνδος τὸ σιγαρόχαρτο καὶ τὰ σπίρτα :... Ἡ γρουσουζιὰ τῆς Τρίτης κτλ. κτλ.

Κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸ πόλεμο, ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καθόταν μιὰ μέρα ἀπέξω ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Δοϊράνης καὶ μελετοῦσε ἕνα γεωγραφικὸ χάρτη. Ὁ ἥλιος βρισκόταν μεσουρανὶς καὶ ἡ φλογερές του ἀκτῖνες ἔπεφταν ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἦταν βυθισμένος στὴ μελέτη.

Ὁ διάδοχος Γεώργιος σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν ἀντελήφθη καὶ πῆγε κοντά του νὰ τοῦ συστήση ν' ἀποσυρθῆ στὴ σκιὰ γιὰ νὰ μὴν ψήνεται στὴ ζέστη.

Ὁ Κωνσταντῖνος, μόλις τὸν ἄκουσε, σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὸν κύτταξε μέσα στὰ μάτια καὶ τοῦ φώναξε :

— Ἐσένα σὲ πειράζει ὁ ἥλιος ;

— Μάλιστα, μὲ πειράζει.

Τότε ὁ βασιλεὺς σηκώθηκε ἀμέσως ἀπάνω καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία τὸν διέταξε... νὰ σταθῆ γιὰ τιμωρία δυὸ ὧρες ὀρθὸς στὸν ἥλιο!...

Ἔπειτα γύρισε στοὺς ὑπασπιστάς του καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἀκούσατε τί διέταξα ; Νὰ σταθῆ δυὸ ὧρες ὀρθὸς στὸν ἥλιο! Προσέχετε νὰ ἐκτελέση τὴν ποινή του...

Καί, λέγοντας αὐτά, ξανάσκυψε πάλι ἀπάνω στὸ χάρτη, ἐνῶ ὁ διάδοχος, χωρὶς νὰ φέρη ἀντίρρησι, ἔσπευσε νὰ ὑπακούση στὴ διαταγή του, μένοντας ἐκτεθειμένος δυὸ ὁλόκληρες ὧρες κάτω ἀπὸ τὶς καυστικὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου!...

* * *

Μεταξὺ τῆς Μαχομίας καὶ τῆς Τζουμαγιᾶς ὑπάρχει ἕνας βατὸς δρόμος ποὺ εἶχε ἐπισκευασθῆ στὰ 1912 ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους γιὰ νὰ περάση ἀπὸ κεῖ μέρος τοῦ στρατοῦ των. Κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸ πόλεμο ἡ 7η μεραρχία διετάχθη ν' ἀναχωρήση ἀπὸ τὴ Μαχομία μὲ μέρος τοῦ πυροβολικοῦ της γιὰ νὰ βοηθήση τὴν 6η μεραρχία ποὺ κινδύνευε. Ἀλλὰ ἡ διάβασις τοῦ πυροβολικοῦ ἀπὸ τὸ στενὸ καὶ ἀπόκρημνο ἐκεῖνο μονοπάτι ἦταν ὄχι ἁπλῶς δύσκολη, ἀλλὰ σχεδὸν ἀδύνατη. Φανταισθῆτε ὅτι τὸ πλάτος τοῦ δρόμου ἦταν τόσο μικρό, ὥστε δὲν χωροῦσαν καλὰ καλὰ ἡ ρόδες τῶν πυροβόλων. Μόλις ἀνήγγειλαν αὐτὸ τὸ κώλυμα στὸν ἀρχιστράτηγο, ἐκεῖνος ἀπάντησε μὲ τὴ συνηθισμένη του νευρικότητα :

— Νὰ περάση ἀμέσως τὸ πυροβολικό μας μὲ κάθε θυσία!

Καὶ τὸ πυροβολικό, μὲ τὴ μιὰ ρόδα τῶν πυροβόλων συχνὰ ἔξω ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, ἐπέρασε! Ἀλλά, στὴ μέση τῆς ἐπικίνδυνης αὐτῆς διαβάσεως, συναντήθηκε ἄξαφνα μὲ τὰ μεταγωγικὰ τῆς 7ης μεραρχίας, τὰ ὁποῖα ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος καὶ δὲν μποροῦσαν οὔτε νὰ παραμερίσουν, οὔτε νὰ γυρίσουν πίσω. Στὸν πόλεμο ὅμως ὁ χρόνος εἶνε κάτι παρατάνω ἀπὸ χρῆμα, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλα τὰ μεταγωγικὰ ρίχτηκαν στὸν χρεμό!... Ἔτσι τὰ κανόνια περάσανε ἀτέναντι, μεταφερόμενα σχεδὸν στὰ χέρια ἀπὸ τοὺς πυροβολητάς. Ἀλλά, κατὰ τὴ διάβασι αὐτή, οἱ στρατιῶτα, ἐθρήνησαν τὸ θάνατο ἑνὸς λεβέντη καβαλλάρη, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τ' ἄλογό του ἐνῶ περνοῦσε βιαστικά, καὶ σκοτώθηκε!...

* * *

Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 13, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς ἀνέβαινε πεζός, μαζὺ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο, στὸ φρούριο τῆς Καβάλλας, κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους τοῦ ἔδειξε ἕνα μικρὸ κατάστημα, καὶ τοῦ εἶπε :

—Νά, ἀπὸ δῶ εἶχε ἀγοράσει τὶς προάλλες τσιγαρόχαρτο καὶ σπίρτα ὁ Φερδινάνδος, ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων.

Ὁ βασιλεὺς γύρισε, κύτταξε τὸ μαγαζάκι ἐκεῖνο καὶ κατόπιν ρώτησε χαμογελῶντας :

— Τὰ πλήρωσε ; Τὰ πλήρωσε ;...

* * *

Ὅταν ὁ πρωθυπουργὸς περιόδευε στὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία, μετὰ τὴν λῆξι τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου, στὴν Καβάλλα ποὺ σταμάτησε δέχτηκε σ' ἀκρόασι κάποιον καθηγητή.

—Ἐσᾶς πῶς δὲν σᾶς πῆραν αἰχμάλωτο οἱ Βούλγαροι; τὸν ρώτησε.

— Μὲ κάλεσαν κ' ἐμένα τὴν Κυριακὴ ποὺ κηρύχτηκε ὁ πόλεμος, ἀλλὰ δὲν ἐπῆγα γιατὶ ἔλειπα ἔξω, σ' ἕνα χωριό, κ' ἔτσι γλύτωσα...

— Ναί, ἀλλὰ ὁ πόλεμος δὲν ἐκηρύχθη Κυριακή, ὅπως εἴπατε, τὸν διώρθωσε χαμογελῶντας ὁ πρωθυπουργός. Ἐκηρύχθη Τρίτη καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἔπαθα οἱ Βούλγαροι. Τρίτη, βλέπεις... Ἡμέρα γρουσούζικη...